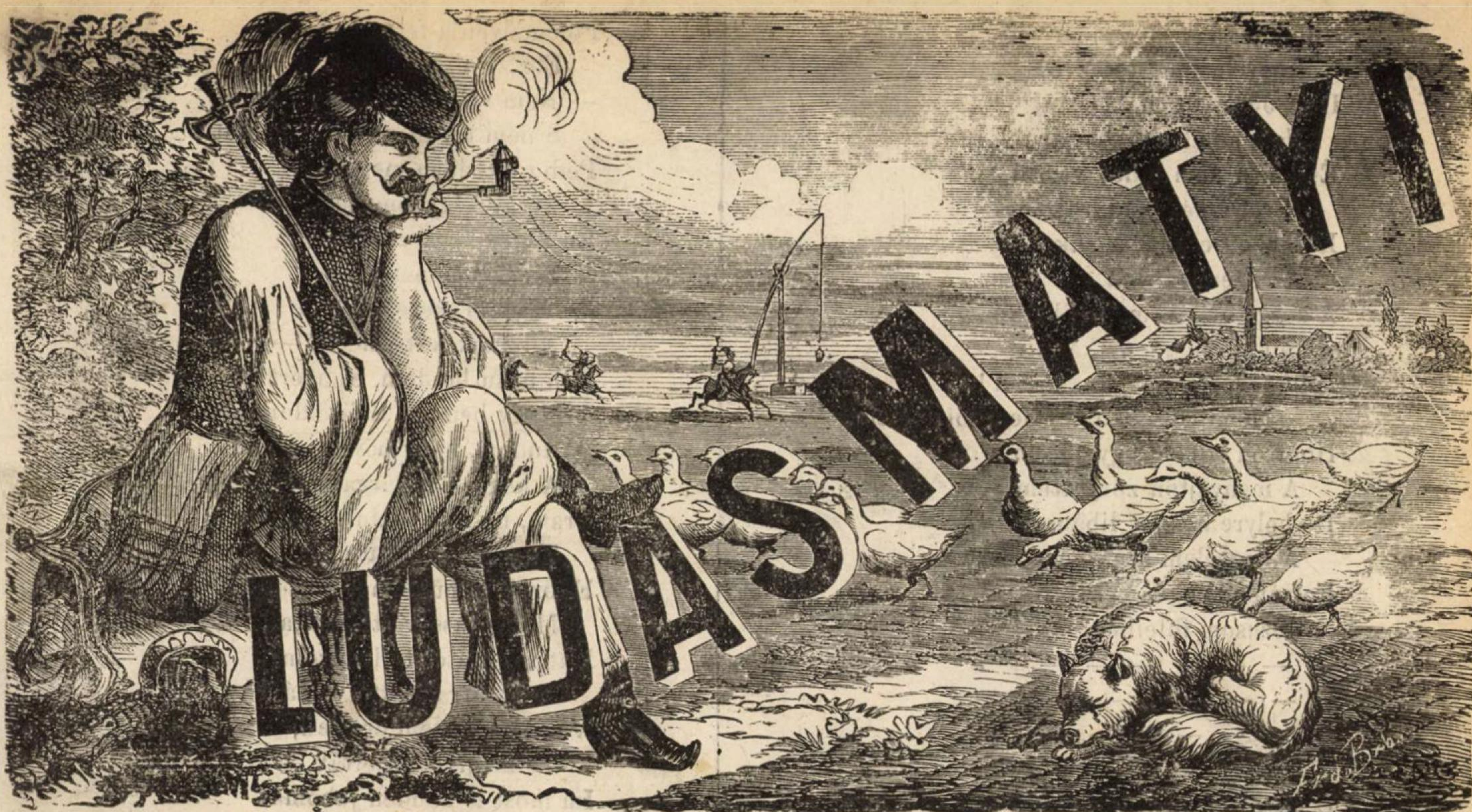

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, május 26. 1872. 22 szám.	GYŰJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Vége.)

Hát Czenkné megszelidüle
E nyájas beszédére
Magdolnának, és lassanként
Kezde enyhülni vére;
A midőn kis idő mulva
Szent Pál is ott teremvén,
A dolog majd roszra fordult
Melytől igen féltem én.
Mert demonstrálgatni kezdett
Apostoli módjával,
Figyelemre hozta Czenknét
Ékesen szólásával.
De meg is keményen beszélt:
— A mit Galátiába
Irtam, ugymond, irva marad,
Nem beszélek hijába.
Ahhoz tarsd hát magad Czenkné,
Onnan megtanulhatod
Az utat, mely ide vezet
Világosan láthatod.

Erre Czenkné, nem ugyan az
Előbbeni módjával,
De még is tüzesen felel
Asszonyi pathoszával.
Igy szólal meg: „jó apostol,
Ez igaz hogyan lehet?
Holott, amint mondják, ama
Főtolvaj is bemehet.
De magad is, ki főgyilkos,
Mig nem apostolkodtál,
Farizeus, hivüldöző,
És Antikrisztus voltál,
Még is csak bementél? tehát
Tanits meg e titokra,
Majd ugy osztán nem fakadok
Ellenetek szitokra.
Lám orvosokká is ugy tett
A jó atya titeket,
Hogy gyógyitsátok szerető
Kézzel a betegeket.
De ne rémitsétek mindjárt
Halál rettentésivel,
És ne ejtsétek kétségbe
A pokolnak tüzivel!“
— Az, hallod-e, monda szent Pál,
Rám s a tolvajra nézve

Különös nagy kegyelem volt,
Kegyelemmel tétezve.
De a Jézus ily malaszttal
Nem mindenekhez járul,
És himet nem lehet varrni
Erről a két példárul.
Különben csudálatosak
Az istennek utai,
A zörgetőknek megnyilnak
Sokszor a meny kapui.
„Most értem már, jó apostól!
—Mond Czenkné, — nem jól tettem,
Hogy én is nem egyenesen
A menyajtón zörgettem.
De helyre hozom libámat,
A kegyelem székihez
Folyamodom, és kiáltok
Jézusom füleihez.
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
— — — — — — —
S im százezer angyalokkal
A seregeknek ura
Körülvéve, nagy lépéssel
Sietett a kapura.
De amint a kérő lélek
Igen nagyon zörgetett,
Szent Péter megesett rajta,
S hozzá ilyen szókat tett:
— Asszonyom öszetöri már
Azt a keskeny kis kaput,
Azon ilyen nagy podgyászszal
Ugyan ide be nem jut;
Az olyan bagázsiának
Amott a jó széles út,
Mert hisz itt kifeszitené
Ezt a keskeny kis kaput.
„Istenem, beh sok akadály,
— Monda Czenkné, nem viszem
Bünös podgyászom oda be,
Én bemegyek, azt hiszem,
Egy megtérő bünösnek is
Nem lehet elvesznie,
Jézusom meg nem tagadtam,
Jó szent Péter! érti-e?
Jóllehet hogy tévelyegtem,
Egészen el nem vesztem,
Fogom az idvesség szarvát,
S többé el sem eresztem.“
E szókra szent ujjaival
Belülről a taszitó-
Zárt elhárítván, ajtót nyit
Maga a szabaditó;
A szelid és alázatos
Jézus áldó jobbjával
Fölemelvén a fetrengőt
Éleszti ily szavával:
— Nem vesztél el hát leányom,
S nem tagadsz meg engemet?
Pedig éltedben megvetéd
Atyai kegyelmemet.
Én téged kecsegtettelek
Szerelmemnek ölébe,
De te jobb szerettél élni
A bünök fertelmébe'. —
„Oh uram! tudom, és azért
Nagy bennem a fájdalom,
De tudom, hogy bővebb nálad
A kegyelem s irgalom.
Uram, ne rám tekints, hanem
Te szent áldozatodra,
Eltörőlvén bűneimet
Méltóztass váltságodra!“
Hát mit tettél te leányom,
Hogy arra méltó volnál?
A mit én tettem éretted,
Te mégis elhajoltál.
Im most is minden juhomat
Szinte elhagyám érted,
Felkereslek, pedig te azt
Éltedben sohse kérted.
„Oh jó Pásztor, tudom, méltó
Nem vagyok váltságodra.
De eltévedt bárányodat
Kérlek vedd fel válladra.
Embernek fia, kiontád
Az emberért véredet,
Ne vess el engem is gyarló
Tévelygő testvéredet.
Lám a tékozló fiunak
Az atya megengedett,
Hadd dicsőitsen lelkem ily
Kegyelemért tégedet!“
És idvezítőnk menyei
Kegyelemmel tekintett
E repedezett nádszálra,
S szent csendessé tet intett.
S igy szólt: „Figyelmezzen ég s föld,
Örüljön e szavamra,
Én ez eltévedt báránykát
Fölveszem a vállamra.
Mint emberfia kiontám
Az emberért véremet,
Nem vetem el hát e gyarló,
Tévelygő testvéremet.
Mint a tékozló fiunak
Az atya megengedett,
Im örökre befogadlak
Én leányom tégedet.“
És ime maga vezeté
Szent jobbján egészen be,

Melyre nagy álmélkodás lett,
S még nagyobb öröm menybe'. —

* * *

Igy hát csak esik itt ujság
Minden nap, a mint látod,
De azért már nem ir többet
Megdicsőült barátod.

A „Pesti Napló“ vidéki tudósitásai.

a) A jobboldali jelöltekről.

Piripóty május 25. 1872.

Tegnap valóságos diadalünnepünk volt. Szép tiszta verőfényes nap, az égen még csak egy komor felleg sem mutatkozott, tudván hogy a mai napon a déli vonattal méltóztatik körünkbe érkezni magy. kir. miniszteri tiszteletbeli fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagyságának, kinek becses személyére igazán büszke lehet Piripóty, lévén ő nagysága e községnek magas szülöttje.

A vasuti indóháznál már hajnali szürkületkor ezer meg ezer főből álló ünnepi ruhába öltözött néptömeg várakozott ő nagyságára, feszült figyelemmel lesve azon nagyszerü pillanatra, midőn szeretett képviselőjelöltünk magyar kir. miniszteri fogalmazó ő nagysága magas személyét megláthatja.

A déli harangszó épen megkondult, a közelgő trüszkölő mozdony egy hosszantartó éles fütyölésével jelzé, hogy hazánk ünnepelt nagy fia már a piripótyi határon van, s két perc mulva szerencsések lehetünk őt szinről szinre láthatni.

A vonat valahára megérkezett, megállott, és annak első osztályu vaggonjából kiszállani méltóztatott m. k. miniszteri tiszt-, fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagysága, egetverő harsány éljenek és üdvkiáltások közepette.

Minden szem csak az ünnepelt felé fordult; kántorunk a vidék legjobb hangu énekese elragadó szónoklattal kiáltá az érkező elébe: „isten hozott, isten hozott.“

Ő nagysága ezen rendkivüli szivélyes fogadtatást a megindulásnak legmélyebb nemével fogadta, s a roppant óriási tömegre szaporodott választókhoz egy igen remek rövid beszédet méltóztatott tartani, melynek végeztével szünni nem akaró viharos éljenekben tört ki a fellelkesült tömeg.

Ezután nagyságos követjelöltünk a beláthatlan sokaság és számtalan főből álló fényes bandérium előlovaglása mellett, mozsarak durrogása között kisértetett szállására, a „Betekintső“ vendéglőbe, mely ez ünnepi célra száz meg száz háromszinü nemzeti lobogókkal, virágkoszoruk és füzérekkel ékesitetett fel. Itten a lépcsőzetnél 24 egészen fehérbe öltözött szüzleányka, valódi rózsa esővel halmozá el ő nagyságát; a kis szárnyatlan angyalokra ő nagysága leereszkedőleg mosolyogni méltóztatott, többeknek megcsipkedvén kis piros ajakát.

Délután két órakor három ezer teritékre lukullusi duslakoma rendeztetett a zöld galyakkal és mezei virágokkal pazarul feldiszitett nagy tánczteremben, melyen egymást érték a szebbnél szebb üdvköszöntések a jobboldal győzelmére s leendő képviselőnk egészségére. Estve nagyszerü fáklyás menetet rendeztetett városunk legelőbbkelőbb polgársága, a város intelligentiája által mélyen tisztelt képviselő jelöltünk tiszteletére. Ő nagysága kegyesen megigérni méltóztatott, hogy Piripóty községét királyi várossá fogja tenni, takaréktársulatokat s önnálló bankokat fog felállitani, s a Tiszát, melyide 7 mértföldre van, egy csatorna által összeköti a helységünk alatt lévő kenderáztatóval, mely sás és gyékény kereskedelmünknek roppant lendületet adand, ha képviselőnek megválasztatik.

Megválasztatása a bizonyosnál is bizonyosabb. Éljen m. k. miniszteri tiszteletbeli fogalmazó Hajlongi Habakuk ő nagysága a piripótyi kerület képviselője.

—r —l.

b) A baloldali jelöltekről.

Tegnap czammogott bé Kutyabagosra a balogok jelöltje, kenetlen nyikorgó két kerekü taligán, melyet két görhes abrakolatban gebe vonszolt volna a község házához, hahogy egy kátyuban elnem akadt volna a helység közepén, honnan aztán utóvégre is két ökörnek sikerült kihuzni gebéstül taligástul.

Az országos hirü o nép ! emberét a falu házánál csak a kisbiró és három szál berugott bakter várta, de ezek sem birnak szavazati joggal. Ezen fényes társaság előtt számolt be a hirneves mokra atyafi választóinak eddigi viselt dolgairól, a két kecskébeni hősies magatartásáról, ámitván és izgatván a tudatlan tömeget, hogy ha ő reá fog szavazni, a váradi püspöki uradalmait köztük fogja felosztani. Erre az igéretre aztán kapott is egy pár rikácsoló éljent ő alogsága, mit zsebre is dugott nagy mohósággal.

Ebédre azonban senki sem marasztotta a nagyférfiut, sem kocsit nem kapott, végre is kéntelen volt kutyaforsponton gyalogolni a legközelebbi faluig.

Ilyen fiaskót még nem látott a világ. Az ó nép embere bukása bizonyos. r. l.

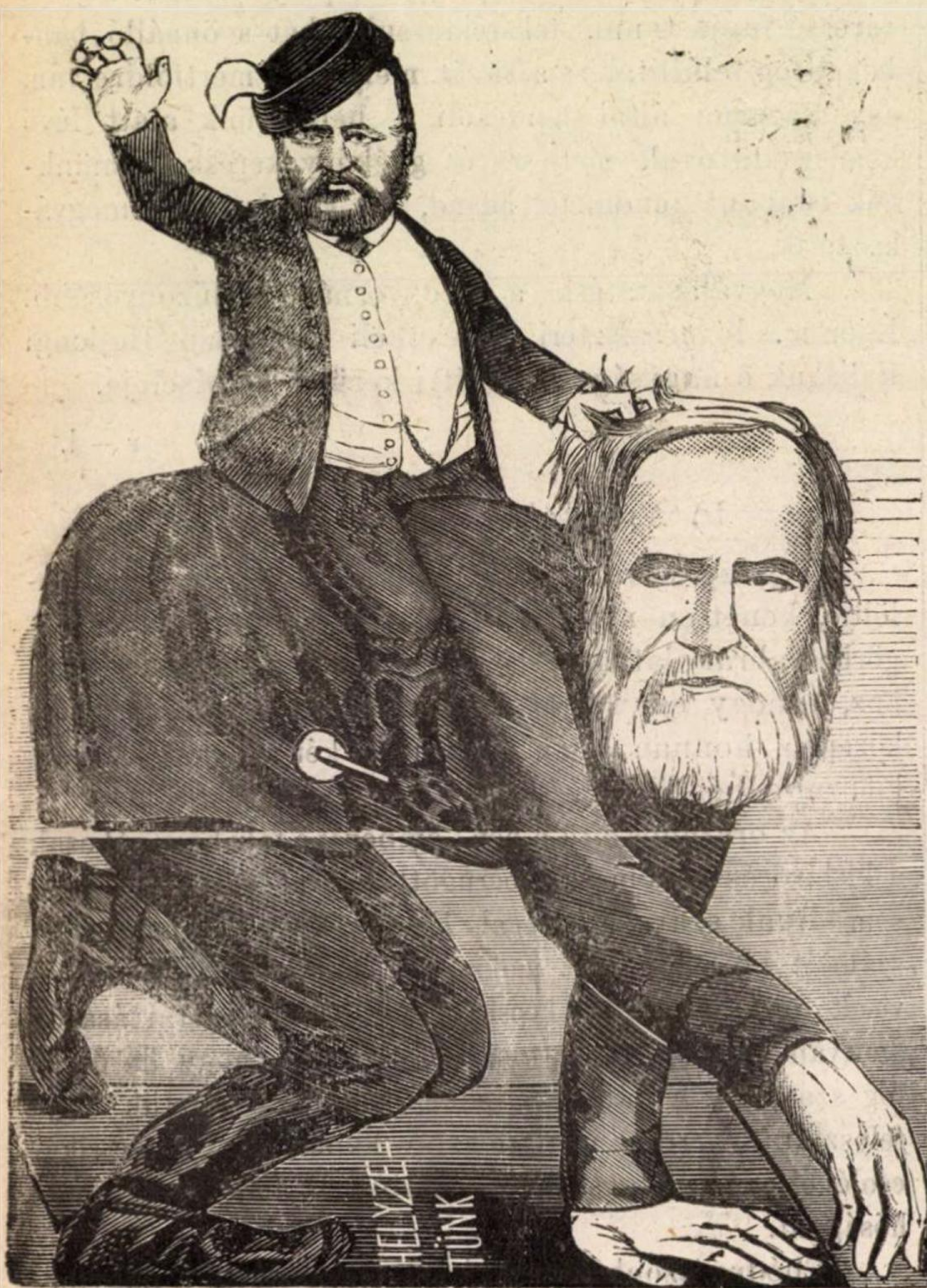
Szegény Borsszem Jankó elesett egyik kedvencz gunyélczétől. Sokat lovagolt addig Madarász Jósef efféle szavain: „tudatás, kötelmeim sat. és ime az végre is curiális stilussá lett.

A országgyülést öszvehivó királyi leirat is igy kezdődik:

Kedvelt hiveink! uralkodó kötelmeinkhez tartozván sat.

Nos Jankó! mit szólsz ehez ?

Az a Máriás(i) a melyik egy Lónyai

Negyvennyolczas a programmom

Tuzoktollas a kalapom.

Lovam pedig vén deresem,

Abonyban legjobb kortesem.

Semmi baja, semmi hijja . .

Csak az orrát mindig szijja ,

Mondd meg nekem B i r i B a r i!

Megfognak-e választani

Képviselőnek Abonyban ?

„Nekem nagy kilátásom van

Ha jó ujam a majkomba

Egy páj ezjest ide nyomna.“

Hiszen ha csak ezres kell, hát

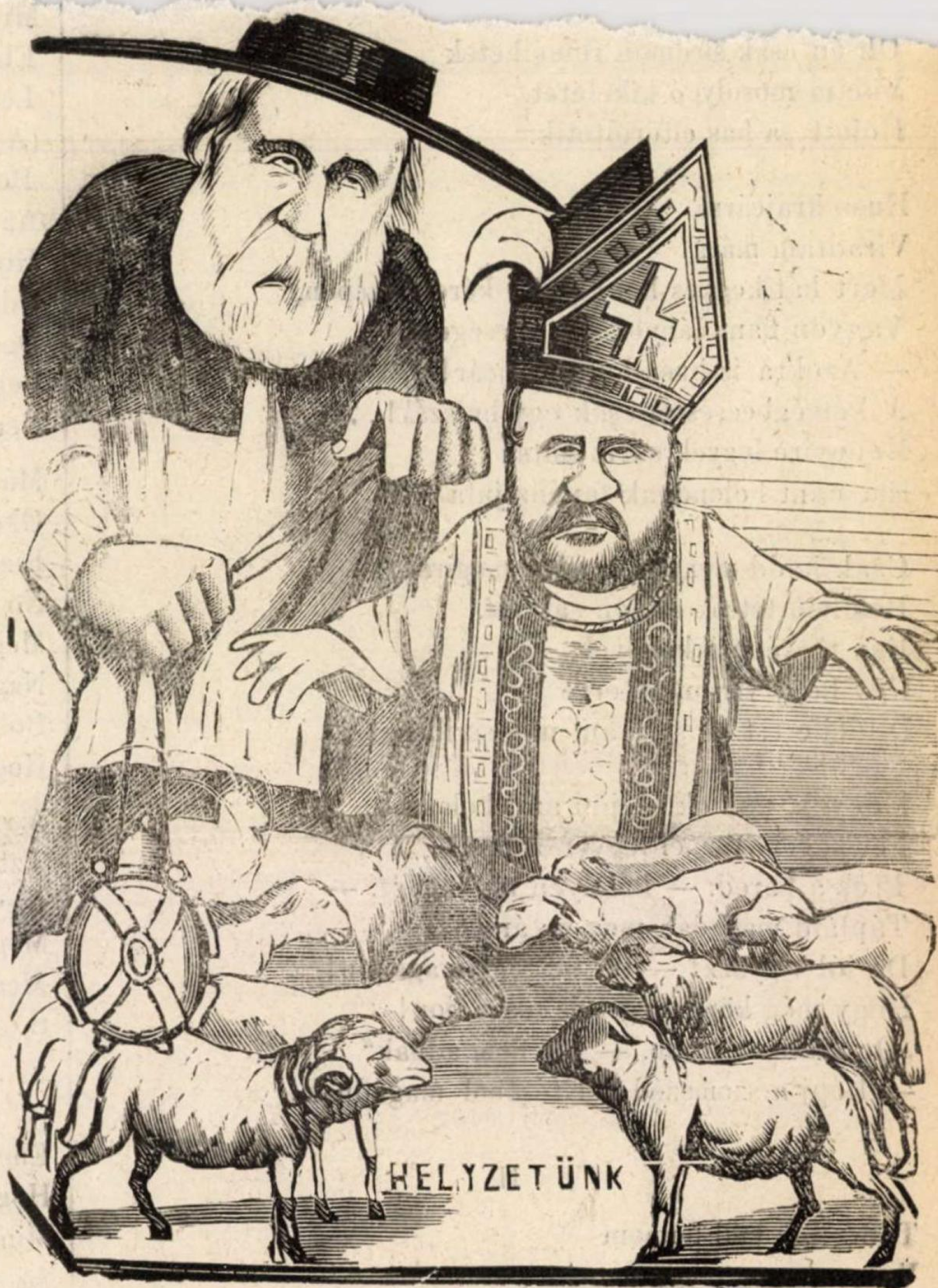
Lónyai sógorom ezt ád;

Ha kevés lesz ötvenezer

Telik ott akár százezer.

Csak oszt szavazókat keress

Jó kortesem te vén deres!

„H e l y z e t ü n k“ változott
Én is megváltoztam,
Voltam negyvennyolczas
Mokrát is játszottam.
Leszek én ezután
Ha kell, ultramontán.
Válassz meg Nagy-Abony
Leszek jobboldali . .
Akkor is minisztrál
Nekem B i r i B a r i.

Oh én csak siromon remélhetek
Vidám mosolygó kikeletet,
Holott „a has eltöröltetik.“

Husz krajcárra
Viradtam mára!
Mert hát kegyes honatyák! kérem szépen,
Vagyon fiam, lányom és feleségem,
— Azokra is husz-husz krajcár!
A kétségbeeséstől csak egy hajszál!...
Mennyire legyek ezért buta:
Ha, mint bolondnak fapénz juta —?

Csak hadd menjen, a mint megirák, —
Belőlem tettek eleven satyrát,
Egy törvénycikkelylyel;
Ugy hogy viszontag erre
Difficile est — satyram non scribere!

Megyek, tanitok — jön az iskolaszék...
Feleségem tüznél legyen a fazék!
Erős a karod, — könnyen fát vághat, —
Tápláld magadat, meg az árvákat...
De jól vigyázz! — tul ne tégy magadon!
Hogy még köpönyegre is maradjon!
„De lássa az uram, — fát nem adnak“
— Lopj a szomszéd keritéséből magadnak!

II.

Tudósnak kell lennem
Vagy akarom vagy nem!
— Tanitom a históriát, —
Hogyan állt régen a világ;
Nem! — elébb az á—b—áb-ot,
Aztán beszédgyakorlatot;
Szép versekre egyre másra,
Sirva-irva olvasásra;
Földrajz, — ugy a történelem,
Gazdaságtant — kapanyelen!
Tanitom a természetrajzot —
A tengeri hogyan hajzott —?
Tanitok trillás éneket,
(Harminc fiu összenyekeg).
Szóval: tizenhárom félét!
Hajh, kegyes kormány! de félnék
Ha feleségem urának — egy héten át —
Ennyi félét tálalnának!!

...e, —
Mi jut abból naponként
Ebédre s egyébre?!
Legyen, teszem fel, egy fia, egy leánya,
(A többi sovány volt — elvitte a kánya)
De hogy a szám párcs szám légyen,
Az anyóssal együtt vannak négyen:
Hogy husz krajcárt kap naponként mindegy e gy,
Eddig a megfejtés még csak megy;
De hogy ebből, háromszor mit egyék —
Legyet-e vagy sionhegyét?
Nem tom megfejteni!

Mért nem rendeltek
Okosabb embert erre?
Bizták volna miniszterre!
No már a
Megélne itt is, mert
Nagy a tudománya...
Bolondra biztak ilyen nagy dolgot —
Hogyan legyen az ország boldog!?

A ruházat? — az csak álom
Azt már csak könnyü kitalálnom. —
Ugy, hogy a nyomorban nyakrafőre
Megy kunyorálni s utóbb nem szégyenel
Megvastagszik a bőre,
S nem ázik a dőre!

III.

Engem behivtak póttanfolyamra, —
Hogy a mit még nem hallottam, —
Mind a két fülem hallja.
Azonban borbélyt hivatának
S a fejemen vele kopogtatának;
És e szaktudós ugy találta:
Hogy énvelem immár mind hiába!...
S mégis a kegyesek, el nem csapának, —
Azt mondák: jó leszek
Békésben — Csabának...
Már most a népet szeretik-e nagyon,
Vagy engem sajnáltak nagyon?!
Hanem hát van itt egy nagy titok,
S ha az eszemen nagyot csavaritok,
Utóbb kitalálom, —
A kegyes mameluk azt teszi fel:
A nép tudatlan, sok száz ezrivel,
No tehát azt immár megtanulja
Hogy a két kezén tiz az ujja!
Tovább ne menjen! — csitt!...

Különben nem birunk vele! — csitt!...
Se földön se mennyen!
Csak a tanterv legyen tudós, felséges,
Világbolonditásra ez elég lesz!
Az egészen megérzik a zamat...
De hogy vele a tanitók
Meg ne birkózzanak, —
Elég lesz nekik IV. osztály:
Mondhatjuk legalább:
Komám! — háromszáz forint sok pénz!
Te a tudományból annyit se hoztál!!
Igy a kecske is... káposzta is...
Az a tanfelügyelő nagy hamis!

IV.

Fiam, mig az eszed ott lesz a hasadba
Menj a képezdébe, — az a csapda;
Ott megérzed a hazád melegét,
Batyut a hátadra mielébb!
A nadrágot jól — fel — köldökig...
A hazát ugyis a lelkedre kötik...
Négy osztályt immár elvégezél..
Anyád „juss“-án; most vigyen a szél.
Apád ha varratott egyszer egy nadrágot
— Mig azt megkoplalta, — bocskorszijat rágott.

V.

Nézz ide világ négy sarka!
Láttál-e ilyen satyrát!
— Neveld a magyar népet!!
Háromszáz forinton!!!
És ezt paragrafussá irák!!!!
Persius! Juvenalis! Horatius! Kölcsey! Esopus!
Bármily alakban irt, élő s nem élő satyricus!
Termett-e valahol — égre földre nézvén —
Mint Magyarhonban, e tanügyi intézvény!!!
— Ilyen satyra!
Oh ira, Dei ira! Ámen.

Pattantyuk.

A kormánypárti sajtó, de különösen a Pesti Napló gyakorta megemlékezik most „Ludas Matyi“-ról, természetesen oly piszkos és szemtelen modorban, hogy azt kell hinnünk: miszerint levelezői, mielőtt tudósitásaikat megirnák, előbb mindig jóllaknak m a s z l a g g a l.

A Pest-lipótvárosi ellenzék egy töredéke Hugó Károlyt a „báró és bankár“ szerzőjét akarja telléptetni képviselőjelöltnek.

No már ily eszelős ellenzéki választókat Hugó nem a **L i p ó t v á r o s b a n**, hanem a **L i p ó t m e z ő n** képviselhet legméltóbban.

Arany trombita.

a mezőturi választókerületből, hol Csávolszky Lajos a képviselőjelölt.

Három rózsa, mind a három egy ágon...
Három város, mind a három egy párton;
Tur, Szent-Miklós, Déva-Ványa,
A baloldal erős vára mindhárom.

Nincs itt jobb párt, nem is volt még... hiába!
Nem veszi a rozst ez a föld magába;
Tiszta buza terem itten,
Ugy alkotta meg az Isten csudája.

Mily gyalázat volna az ránk, mily szégyen!?
Ha még mi is elpártolnánk — s most épen!..
Ne félj hazánk hivek vagyunk..
Győzni fogunk... az Isten ugy segéljen.

Ha polgár vagy — akár József akár Pál —
Ne tedd magad előbbre a hazánál!
Ha ez a te szülőfölded,
Hirét nevét meg ne öljed.. odább állj!

Függetlenség nélkül nincsen szabadság!
Szabad is lesz, boldog is lesz az ország!
Ez a balpárt reménysége,
Ettől ragyog már előre az orcánk. *)

A bivaly banderium.

Szenicei Ödönke mameluk képviselő jelölt elment választó kerületének községeit meglátogatni. D. Szentgyörgyről visszatértében, midőn épen a paksi országutra kibukkant, az utfélen egy csapat bivaly legelvén, megijedtek, s az országutra futván, egészen be Paksig mindenütt Szeniczei kocsija előtt szaladtak.

Látván a diszes banderiumot s az ez után kocsikázó képviselő jelöltet egy paksi polgár, átszól a szomszédjához:

„Ugyan mért szaladnak Szeniczei elől ugy a bivalyok szomszéd?“

— Azért — felel vissza a szomszéd — mert tudják, hogy Szeniczei mellett most nagyban foly a korteskedés s a bivalyok attól félnek, hogy megeszik őket.

---

*) S ettől remeg már előre az osztrák.
A betűszedő.

Országos ellenzéki kortesdal.

Kossuth Lajos azt üzente:
Itt az idő magyar, tettre!
Üzenetét megfogadom,
Magyar vagyok megmutatom.
Éljen a haza!

Minden igaz magyar szive
Kossuth Lajos igaz hive —
Nem tagadom: hive vagyok,
Hive vagyok, az maradok,
Éljen a haza!

Kossuth Lajos édes apánk
Szeretettel gondol reánk;
Dicső szavát a ki hallja.
Ha félholt is álljon talpra.
Éljen a haza!

Gyere pajtás! fogjunk kezet
Legyen egy az igyekezet;
Egy életünk, egy halálunk,
Kossuth mellől el nem állunk.
Éljen a haza!

Tavasz után megjön a nyár,
Megjön az is, kit szivünk vár.
Boldogitja az országot,
Meghozza a szabadságot.
Éljen a haza!

Életünk bár ügyes bajos,
Reménységünk Kossuth Lajos,
Az igazat hangoztassák,
Kossuth Lajos: — a szabadság,
Éljen a haza!

Egy szó mint száz megvirad még,
Minden ugy lesz a mint volt rég; —
Ha fölállunk s összetartunk:
A pokol se győzhet rajtunk.
Éljen a haza!

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.